

беше въ оуста та имъ, и въ опашки те имъ, който беше подобенъ на змию, и имаха глави: и съ тѣхъ стрѣваха зло.

20 И дрѣти те человекы, които не измрѣха ѿ тѣхъ раны, ние покаахася ѿ дѣла та на-своеи те рѣчи, за да се не поклонятъ на дѣмони те, и на идоли те златни и сребарни и мѣдни и камени и дрѣвени които не могатъ нито да гледатъ, нито да слѣдватъ, нито да ходатъ.

21 И не покаахася ѿ оубийства та си, нито ѿ магїи те си (ѿ волшебства та си), нито ѿ блуджѣ та си, нито ѿ кражбы те си.

ГЛАВА Г.

И видѣхъ дрѣгъ Ангелъ силенъ, който слезе ѿ небо то, и беше ѿвиколенъ ѿ облакъ, и дрѣга беше надъ главата та мѣ, и лице то мѣ беше като сажце, и нозѣ те мѣ като столпове огненны.

2 И имаше въ рѣка та си една книжка разгърнута, и тѣри си десна та нога на морѣ то, а лѣва та на землѣ та.

3 И извикаше съ голѣмъ гласъ, като що рече лево: и когато се извика, тогѣва проговориха седмь тѣ грѣмове со свой те гласове.

4 И когато седмь тѣ грѣ-

мове проговориха со свой те гласове, азъ искахъ да пишешъ (щото чухъ), но чухъ гласъ ѿ небо то, който ми говореше: запечатай това щото говориха седмь тѣ грѣмове, и не писвай го.

5 И Ангело, когото видѣхъ че стоеше на морѣ то и на землѣ та, вдигна си рѣка та на небо то,

6 И закле се въ оногѣва, който живѣе во вѣки вѣкѣвъ, който е создалъ небо то, и сичко то щото е на неа, и морѣ то, и сичко то щото е въ него, защѣ време бѣе не ще да бѣде:

7 Но въ дни те когато ще да се извика седмь Ангелъ, и ще да затрѣби, тогѣва ще да се соверши тайнство то Бжїе, каквѣто що е благовѣстїа чрезъ свой те рѣки пророчи те

8 И гласѣ, когото чухъ ѿ небо то че говореше съ мене пакъ ми рече: иди та земю разгърната та книжка (която е) въ рѣка та на Ангелатъ, който стои на морѣ то и на землѣ та

9 И видѣхъ ко Ангелъ и рекохъ мѣ: дай ми книжка та, и рече ми: земю (а) та азъ изаждъ: и горчива ще ти бѣде въ оутрѣба та, но въ оуста та ти ще бѣде сладка като медъ.

10 И зехъ книжка та ѿ